

DO OJCA ŚW. JANA PAWŁA II

A kiedy dzwon Zygmunta uderzył rozgłośnie
I wraz z nim — Polskie serca zabiły radośnie...
— Lud witał Cię — i zęgnął w on czas Ojczyzna Święty
Dumą... lecz także troską z głębi serc przejęty.

Bo choć Polska — Ojczyzna Twoja zaszczycona —
— Bóg włożył wielki ciężar na Twoje ramiona.
Na cząstki dzieląc serce — z miłości tej płodów
Jesteś Papieżem — Ojcem... dla wszystkich narodów.

Ale Bóg tak już sprawił — serce... ludzka dusza
posiada pewną strunę... którą On porusza...
— Ta struna tajemnicza... nieznana... i złota
Ręką Boga dotknięta — to ludzka tęsknota!

I kiedy się odezwie w sercu Twym wśród ciszy...
Tylko Twoja Ojczyzna — nutę jej usłyszy...
Może bory zaszumią odległym wspomnieniem...
Zakołyszą się łany zbóż... i kwietne łąki...
I zadzwonią cichutko... w lasach — leśne dzwonki.

Bóg tylko taką chwilę ocenić podoba
Gdy wtedy... Cię Ojczyzna — tęsknotą zawoła!

Ale wiedz o tym, Ojczyzna — my Twoi rodacy
Na każdy dzień Twój żmudnej i tułacznej pracy
Położymy przed Bogiem... gorące pacierze
Wierząc... że swą mocą Boską Cię ustrzeże

Od wszelkiego zła świata — i doda Ci siły
By przez Ciebie się Jego słowa wypełniły
„Jam jest świata zbawieniem — czegóż się trwożycie
Przecież kto we Mnie wierzy — posiadał wieczne życie!”

Gdy w Boże Narodzenie w Polsce zabrzmiały wszędy
Przy choince ... tak znane od wieków kolędy —
— Poproś Boga, nasz Ojczyzna — niech w nas wiarę mnoży...
— I pobłogosław Polskę — Ty Zastępczo Boży!